

Moeten wij als mens veranderen.

Vroeger en dan spreek ik van de jaren 1970 heerste er nog de opvatting dat iemands karakter niet te veranderen is. Maar dit gegeven is al lang verleden tijd. Wat is een karakter anders dan reacties op de (mis)vorming in het verleden door ouders, familie, sociale omgeving. De denkwijzen, gevoelens en ervaringen worden als patronen doorgegeven. Dat is een natuurlijk proces.

We worden allemaal met een schone lei geboren. Als baby staan we open voor onze omgeving en onze medemens. We vormen ons naar de op dat moment heersende ideeën.

Ik ben er van overtuigd dat we allemaal met de opdracht komen om lief te hebben, ieder op zijn eigen unieke manier. We hebben allemaal een verschillende taak, maar de intentie van die taak is voor ieder dezelfde. Liefde geven en ontvangen, verbinden en ontwikkeling van het mooiste wat in je leeft. Kijk maar eens naar de kinderen om je heen. Ze zijn open, willen nog leren, onderzoeken en ervaren. Wanneer we geboren worden weten we alles volgens mij. We staan nog dicht bij onszelf, de bron waar we uit voort komen. Tot we leren dat veel van wat we zijn niet goed niet goedgekeurd of gewenst wordt. We worden gecorrigeerd en aangepast aan de op dat moment heersende cultuur. We raken teleurgesteld en snappen vaak niet wat de bedoeling is omdat we als kind meestal nog voelen dat er iets niet klopt. Wat we leren klopt niet met de liefde en intentie waarmee we gekomen zijn en we verliezen langzaam maar zeker het contact daarmee. Door angst om verlaten te worden leveren we onze eigenheid in om ons zo aan te passen aan de normen. We snijden ons af van de bron in onszelf dat liefde is en daar ontstaat de wond. We worden eenzaam, op onszelf teruggeworpen. Als we geluk hebben komen we bij ouders terecht die zichzelf weer teruggevonden hebben, maar dan toch nog moeten wij ons voegen naar de normen van de maatschappij.

Eigenlijk wordt alles wat uitreikt, wil verbinden en liefhebben de kop ingedrukt.

Ik weet van mezelf nog wel dat ik al jong niets begreep van mijn omgeving. Deze paste niet bij mijn belevingswereld. Daardoor begon ik vreselijk aan mezelf te twijfelen. Ik wilde ook zo zijn als mijn omgeving, er bij horen. Maar het voelde niet goed. Ik kon het niet en dacht dat ik niet in orde was omdat ik het niet kon. Gelukkig begreep ik door de jaren heen steeds beter dat het niet aan mij lag. Dat ik juist dicht bij mijn eigen bron gebleven was wat nogal confronterend was voor mijn omgeving omdat ik niet te bespelen was. Ik was behoorlijk eigenwijs en had zo mijn eigen ideeën.

De echte beslissingen in mijn leven heb ik altijd vanuit mijn intuïtie genomen, maar de twijfel heeft me lang gevolgd. Totdat ik eindelijk begreep dat ik hier op aarde met iets gekomen was om te doen en neer te zetten. Uiteindelijk werd mij duidelijk dat wat ik neer moest zetten juist "mijzelf was", zoals ik bedoelt was te zijn, met mijn ideeën en juist mijn wijze van zijn en juist mijn kwaliteiten. "Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is" ik vind het een prachtige uitdrukking. De vogels zijn een voorbeeld voor ons. Er is geen Merel die als een Nachtegaal wil zingen. Als je beseft dat je geboren bent om hier jezelf te zijn dat hoef je nooit meer te twijfelen of je het verkeerd doet als je doet wat je doet. Het is je bestemming om je eigenheid te tonen en je eigen lied te zingen en zo het verschil te maken.

Laat je niet veranderen in een ander dan je bent. Geef je eigenheid niet op om geborgen te zijn.

De enige ge"borg"enheid die je echt geborgen doet voelen is de durf om "borg" te staan voor jezelf.

We kunnen elkaar helpen door ieder zijn/haar eigen klank en kleur in te laten brengen in het leven en ook al klinkt het in eerste instantie vals, vergeet niet dat je een leerling bent en blijft en beseft dat wanneer je je authentieke zelf bent er geen enkele valse noot meer te bespeuren zal zijn.

Als je hebt geleerd met jezelf in harmonie te zijn, ben je in harmonie met het leven.

Het is dus maar de vraag wie er moet veranderen. Het is maar net hoe je er naar kijkt.